

Presentació i intervenció a càrrec del Dr. Eduard Rigo, en representació del departament de Pedagogia Aplicada i Psicologia de l'Educació de la UIB

Des del primer moment de la trista notícia, vàrem tenir clar que el nostre dol necessitava alguna acció d'homenatge.

Le Rochefoucault deia que no és possible mirar fixament al sol, ni a la mort. Per poder mirar el sol, el humans construïm lents especials, per mirar fixament a la mort, necessitem actes com aquest, en els quals, de forma col·lectiva, puguem recordar la persona estimada que ens ha deixat.

A l'inici de les partitures musicals, sol indicar-se la forma en què s'ha d'afrontar la interpretació. A una de les Gnosiennes de Erik Satié, més concretament la número 6, s'indica que s'ha d'interpretar "amb convicció i amb una tristesa rigorosa". I així és com afrontarem l'organització d'aquest acte, "amb convicció i amb tristesa rigorosa". Emperò no, sense abans consultar a Catalina, per tal de respectar el dol dels familiars. Ella ens va animar a continuar, i aquí estem.

Na Francesca Salvà, i jo mateix, pensàrem des del primer moment, que ho havíem de fer amb companyia, i per aquest motiu convidàrem a participar als directors de la primera i també de la darrera institució educativa on va treballar na Pilar; és a dir, Gaspar Hauser i Son Llebre. També ens posàrem en contacte amb els seus amics de promoció universitària per tal de què algun d'ells ens dirigís unes paraules.

Tothom va acceptar amablement.

Na Pilar Nicolau era una professora molt estimada al nostre departament. En realitat, na Pilar deixava molts bons records per allà on passava.

La vaig conèixer com alumna, una alumna brillant i molt responsable. A més va pertànyer a un curs que tant els meus companys com jo mateix recordem amb molta estimació. Un curs que ha donat molts bons professionals de l'educació, tal i com era na Pilar. Un bon grapat d'aquells alumnes ens acompanyen avui aquí.

Que aquella alumna tan brillant em demanés anys després que li dirigís la tesi doctoral, va ser per a mi una gran satisfacció i puc dir, que ha estat una de les tesis que més he gaudit dirigint.

Va realitzar una tesi sobre la parla a classe. Coincidíem tots dos en què la comunicació i el clima comunicatiu que el professor aconseguís a l'aula és l'element fonamental per a l'èxit de l'educació. Coincidíem en què si un docent comunica bé, té guanyada la major part de la seva tasca.

Era una tesi de gran complexitat metodològica, que ella va resoldre molt bé, tal com ho feia amb tot. Va impartir docència amb nosaltres, primer de la matèria "Intervenció educativa en el desenvolupament del llenguatge" i, posteriorment, durant deu anys, "Psicologia de la instrucció". En els darrers anys estava treballant en tasques d'investigació en el grup "Educació i Ciutadania", dirigit per la Dra. Francesca Salvà. Tots els membres d'aquest grup la tenien en gran estima.

En els darrers anys jo tenia amb ella una relació quasi exclusivament de caire "peripatètic". A tots dos ens agradava caminar i no passaven mai 15 dies que no ens trobéssim en algun indret de Palma. En aquests casos, fèiem una xerradeta de vegades de 5 minuts, però en moltes ocasions la conversa s'allargava.

La darrera vegada que ens trobàrem fou al carrer dels Oms. Va ser uns 15 dies abans de la seva partida definitiva. Es queixava d'algunes molèsties a l'esquena però em va manifestar que estava molt contenta perquè la salut del seu nebot anava per molt bon camí. Crec que parlàrem uns 15 minuts, i si voleu que us sigui sincer, més d'una vegada m'he renyat a mi mateix per no haver allargat més aquella conversa.

Jo puc parlar de la Pilar que vaig conèixer. Totes les persones ens transmeten sensacions i estats d'ànim. A mi, na Pilar sempre em va transmetre "serenitat". També vaig veure en ella un profund respecte cap a les persones, fins i tot, cap a aquelles que pensaven molt distint a ella.

Na Pilar no va tenir fills, emperò tenia uns nebots que sé que estimava moltíssim, i vull que les meves darreres paraules siguin per ells.

Segur que voldríeu fer a na Pilar immortal dins les vostres vides.

Us vull manifestar que això és possible. És a través dels records com la podeu tenir sempre present, com tots nosaltres també podem. Però vosaltres teniu l'avantatge de què heu acumulat molts de records d'ella que omplen tota la vostra infantesa.

Parafraçant unes paraules de l'escriptor Manuel Vicent veureu que és possible:

Elige de tus recuerdos con ella un instante feliz, quévalo en tus párpados con la luz del mediodía, y si con ella logras tallarlo como un diamante, entonces la harás inmortal.

Perquè és en el record com aconseguireu tenir-la sempre present a les vostres vides.

Moltes gràcies.